

ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΗΝΑ

Οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας καί ἡ τυρρανία τοῦ Πάπα

«Τῷ δὲ ἁμαρτωλῷ εἶπεν ὁ Θεός· ἵνατί σὺ ἐκδιηγῇ τὰ δικαιώματά μου καὶ ἀναλαμβάνεις τὴν διαθήκην μου διὰ στόματός σου; ...

Εἰ ἐδεώρεις κλέπτην, συνέτρεχες αὐτῷ, καὶ μετὰ μοιχοῦ τὴν μερίδα σου ἐτίθεις.

Τὸ στόμα σου ἐπλεόνασε κακίαν, καὶ ἡ γλῶσσά σου περιέπλεκε δολιότητας ...

ταῦτα ἐποίησας, καὶ ἐσίγησα· ὑπέλαβες ἀνομίαν, ὅτι ἔσομαί σοι ὅμοιος· ἐλέγξω σε καὶ παραστήσω κατὰ πρόσωπόν σου τὰς ἁμαρτίας σου.»¹

Τώρα ποὺ τελείωσε τὸ συνέδριο στὴν Κύπρο, γιὰ τὸ δῆθεν πρωτεῖο τοῦ Ποντίφηκος τῆς Ρώμης, μπορεῖ κάποιος, στὸν ἀπόηχο, νὰ ἀσκήσει καλόπιστη κριτικὴ γιὰ τὶς ἀντιδράσεις καὶ τὰ σχόλια τῶν συνέδρων, ἐνάντια σὲ ἐκείνους ποὺ διαφώνησαν καὶ διαφωνοῦν ἕως τέλους, μὲ αὐτὲς τὶς ἄτακτες τακτικὲς τους. Καὶ τοῦτο, διότι ἡ δισχιστικὴ Ὁρθόδοξος Παράδοσις μᾶς διδάσκει ὅτι τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ὄχι τοῦ Πάπα, ἀποτελοῦν Κλῆρος καὶ Λαὸς μὲ Κεφαλὴ τὸν Χριστόν².

Ἡ Ἐκκλησία καὶ ὁ Χριστὸς εἶναι ἓνα. Τὸ Σῶμα δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει χωρὶς τὴν Κεφαλὴ Του. Τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας τρέφεται, ἀγιάζεται, ζεῖ μὲ τὸν Χριστό. Αὐτὸς εἶναι ὁ Κύριος ὁ Παντοδύναμος, ὁ Παντογνώστης, ὁ πανταχοῦ Παρὼν καὶ τὰ πάντα Πληρῶν, ὁ στηριγμὸς μας, ὁ φίλος μας, ὁ ἀδελφός μας. Χωρὶς Χριστὸ Ἐκκλησία δὲν ὑπάρχει. Νυμφίος ὁ Χριστὸς, Νύμφη ἡ καθεμία ψυχὴ. Ὁ Χριστὸς ἔνωσε τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι Νέα Ζωὴ ἐν Χριστῷ. Στὴν Ἐκκλησία δὲν ὑπάρχει θάνατος. Γιὰ τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας δὲν ὑπάρχει οὔτε θάνατος, οὔτε διάβολος, οὔτε κόλασις. Ὅλα αὐτὰ ὑπάρχουν γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶναι μακρὰν τοῦ Χριστοῦ, ἀποκομμένοι ἀπὸ τὴν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν, Ἀποστολικὴν, Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν Του, ἡ ὁποία εἶναι ἄκτιστος καὶ αἰώνιος: «καὶ πύλαι ἕδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς.»³

Ἐν τούτοις οἱ σύεδροι στὴν Κύπρο προσπάθησαν νὰ ἀπομονώσουν τὸ ποιμνιο τοῦ Χριστοῦ, νὰ τοῦ στερήσουν τὴ δυνατότητα σκέψης καὶ καλῆς ἀνησυχίας. Τὴν ἴδια στιγμὴ ποὺ οἱ ἴδιοι, ἀντιπαραδοσιακά, σκέπτονταν νὰ παραδώσουν τὴν Ἄμωμον καὶ Ἄσπιλον Ἐκκλησίαν σὲ μώμους καὶ σπύλους, δηλαδὴ στοὺς Λατίνους, φοβέριζαν, λοιδοροῦσαν, ἀπειλοῦσαν ὅλους αὐτοὺς τοὺς πιστοὺς, ποὺ μὲ πόνο καὶ ἀγάπη παραμένουν στὴν Ἱερὰ Παράδοση ἄχρι θανάτου,

¹ Ψαλμ.μθ', 16· 18 - 19· 21.

² «καὶ αὐτὸς ἐστὶν ἡ κεφαλὴ τοῦ σώματος, τῆς ἐκκλησίας», Κολ.α', 18.

³ Ματθ. ιστ', 18.

ἀποβλέποντες στόν άγιασμό του κρυπτού τής καρδιάς άνθρώπου διά τής Χάριτος του Χριστου καί Θεου έκτοπιζοντας από τήν καρδιά τής καρδιάς τους τόν παλαιόν άνθρωπον (παλιάνθρωπον).

Άκόμη καί τώρα, μετά τή λήξη του συνεδρίου, ψιθυρίζουν , με φόβο, πώς θά προχωρήσουν στην άποκοπή των μισθών των Κληρικών αυτών. Επίσης ότι θά επιβάλουν άκοινωνησία στους αγωνιζόμενους πιστούς τής Εκκλησίας, Κληρικούς – Μοναχούς – Λαϊκούς, που δέν συμφωνούν μαζί τους, αλλά με φόβο Θεού τηρούν τήν Όρθόδοξον Παράδοσιν. Τους συστήνουν, άκουσον, άκουσον, να βγάλουν τά βράσα, καί να δημιουργήσουν τή δική τους Εκκλησία. Ίδου που τους εφθασε τό δηλητήριο τής Παπικής Όσφύος ή Όφρύος, ώστε να σπρώχνουν σε σχίσμα τους Όρθοδόξους πιστούς καί ταυτόχρονα, αυτοί, να έναγκαλίζονται τόν Ποντίφηκα. Ούτε οι Ρωμαίοι στρατιώτες δέν συμπεριφέρθηκαν έτσι τήν ώρα τής Σταυρώσεως του Σωτήρος, διότι έρριξαν κληρο, ώστε να μήν σχισθεί ό Χιτωνάς Του. Άκολουθούν δυστυχώς τόν όλισθηρό δρόμο των Λατίνων από τό σχίσμα έως σήμερα με άποκορύφωμα τις δύο Βατικάνειες Συνόδους.

Ό Άγιος Κοσμάς ό Αιτωλός με τό προφητικό του Χάρισμα είχε δεί καί προειδοποιήσει, για αυτό διδάσκει: «Τόν Πάπα να καταρᾶσθε», «τόν Πάπα να καταρᾶσθε, γιατί αυτός θά είναι αίτιος του χαλασμού του τόπου». Τόπο εδώ έννοεί ό Άγιος τόσον τόν θρησκευτικόν, όσον καί τόν πολιτικόν. Η συναλληλία, έστω καί μετ' έμποδίων, ισχύει. Δηλαδή μισεί, σύμφωνα με τόν Άγιο Κοσμά, ό Ποντίφηκας καί τήν Όρθόδοξον Εκκλησίαν καί τή Ρωμισύνη, τό γένος ήμῶν. Να γιατί ό Άγιος είναι τόσο άκάθεκτος έναντίον του Πάπα, ώστε να μάς δίνει έντολή να τόν καταριώμαστε.

Καί δέν έχουν άδικο ό Άγιος Κοσμάς ό Αιτωλός, όσον καί οι πρό αυτού καί οι μετ' αυτόν Πατέρες μας, οι Άγιοί μας. Ίδου, σὺν τοίς άλλοις, τί απέφασισαν οι δύο Βατικάνειες σύνοδοι: «ό Πάπας ... είναι άνθρώπινος Θεός ... ή δε έξουσία του είναι άπεριόριστη ... (ή όποία) έκτείνεται στα Ουράνια, τά γήινα καί τά καταχθόνια ... ό Πάπας είναι αλάθητος, όπως ό Θεός καί έχει τή δύναμη να κάνει κάθετι που του είναι άρεστό ... Τοποτηρητής του Θεού ... (άρα δέν χρειάζεται ό Θεός, γιατί άντι Αυτόν υπάρχει ό Πάπας). Να έχει αντιρρήσεις έναντι των Άποστόλων καί των έντολών που οι Άπόστολοι μετέδωσαν. Έχει τό δικαίωμα καί τήν έξουσία να διορθώνει καθετί, τό όποιο θεωρεί αναγκαίο μέσα στην καινή διαθήκη, καθώς επίσης δύναται να μεταβάλλει τά ίδια τά μυστήρια που έχουν όριστεί καί θεσπιστεί από τόν Ίησου Χριστό. Δηλαδή καταρρίπτει τό κύρος των Άποστόλων, τήν Καινήν Διαθήκην αλλά καί τό κύρος τής αυθεντίας τής θεότητος του Κυρίου Ίησου Χριστου. Τόν καθιστά υποδεέστερό του. Ό Πάπας είναι πιο ψηλά απ' όλους τους νόμους (έπομένως είναι άνομος. Τό ίδιο καί ό Αντίχριστος). Αν ό Πάπας άποφασίσει έναντια στην κρίση του Θεου, τότε ή κρίση του Θεου πρέπει να διορθωθεί καί να μεταβληθεί (πλήρης ύποσκελισμός του Τριαδικου Θεου). Ό Πάπας είναι τό φώς τής αλήθειας καί άνταύγειά της. Ό Πάπας είναι τό παν επί πάντων καί πάντα δύναται ...».

Ρίχνοντας μία ματιά στο κείμενο τής Β' προς Θεσσαλονικείς έπιστολή του Άποστόλου Παύλου καί στο κείμενο των δύο Βατικανείων βλέπουμε κοινά χαρακτηριστικά Αντιχρίστου – Πάπα:

Αυτοθεοποίηση: Αντι Χριστου, άποδοχή του Αντιχρίστου από τους άνθρώπους καί προσκύνησίς του. Οικειοποίηση ιδιοτήτων του Θεου καί τής Θεότητός Του από τόν Αντίχριστο ... τό ίδιο κάνει καί ό Πάπας. Αντικείμενος ό Αντίχριστος προς τόν Χριστό, αντικείμενος καί ό Πάπας. Υπεραιρόμενος ό Αντίχριστος, υπεραιρόμενος ό Πάπας. Άδιαφορεί για τήν κρίση του

Θεοῦ ὁ Ἀντίχριστος, ἀδιαφορεῖ γιά τήν κρίση τοῦ Θεοῦ καί ὁ Πάπας. Πρέπει ὁ Θεός νά διορθώσει τήν κρίση Του, ἂν εἶναι ἀντίθετη ἀπό τήν κρίση τοῦ Πάπα!

Καί ἂν ἐπιμεινουμε, θά δοῦμε πλείστες ἄλλες ὁμοιότητες τῶν δύο, δηλαδή Ἀντιχρίστου – Πάπα.

Ὁ Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός ἐξῆσε πολύ πρὶν τήν Α' Βατικάνειο σύνοδο, ἡ ὁποία ἐψήφισε τίς πιό μεγάλες πλάνες καί αἱρέσεις τοῦ παπισμοῦ.

Πλήν τῆς ἱστορίας τοῦ μέχρι τότε παπισμοῦ, πού γνώριζε καλά ὁ Ἅγιος, τὸ προφητικὸ του μάτι μὲ πόνο ἀτένισε καί τίς χειρότερες πλάνες. Τελειώνει τήν Προφητεία του μὲ τήν ἀπώλεια τοῦ Πάπα, καθὼς καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τελειώνει τὴ δική Του Προφητεία γιά τὸν Ἀντίχριστο μὲ τήν ἀπώλεια τοῦ Ἀντιχρίστου: «ὃν ὁ Κύριος ἀναλώσει ... τῇ παρουσίᾳ Αὐτοῦ»⁴.

Εἶναι χαρακτηριστικὴ μία σχετικὴ διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος καί Ἐθνομάρτυρος Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ, πού βρίσκεται στὴ Γ' Διδαχὴ του: «Ὁ Θεός ... ἔφερε τὸν Τοῦρκον ... διὰ τὸ ἰδικὸν μας καλόν ... καί διατί ἔφευγεν ὁ Θεός τὸν Τοῦρκο καί δὲν ἔφερε ἄλλο γένος; Διότι ... θά μᾶς ἐβλαπταν εἰς πίστην.»

Ὁ λόγος αὐτὸς πού εἶπε ὁ Ἅγιος Κοσμάς εἶναι παράλληλος πρὸς τοὺς λόγους πού εἶπε ὁ Μέγας Δουξ Λουκάς Νοταρᾶς τίς παραμονές τῆς Ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως: «Κρειττότερόν ἐστιν εἰδέναι ἐν μέσει πόλει φακίολιον βασιλεῦον Τοῦρκων ἢ καλύπτραν λατινικήν». Ὁ Ἅγιος Γεράσιμος ὁ Νέος ἀσκητὴς ὁ ἐν Κεφαλληνίᾳ συγγενὴς ἐξ αἵματος τοῦ τελευταίου πρωθυπουργοῦ τοῦ Βυζαντίου Λουκά Νοταρᾶ, ἔκρυψε βαθειὰ μέσα στὴν καρδιά του αὐτὰ τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ θείου Του. Ἔτσι, σὲ νεαρὴ ἡλικία ἐγκατέλειψε δόξα, οἰκία, γονεῖς, καί ἀνέτρεξε ὡς ἡ διψασμένη ἔλαφος ὕπου γῆς εὐρίσκοντο Ὁρθόδοξοι ἀσκητές, Ὁρθόδοξος αὐθεντικὴ Παράδοσις. Γεύτηκε τὰ νάματα τῆς ἀκτίστου Χάριτος. Βεβαιώθηκε γιὰτὶ ὁ Θεός ἐπέτρεψε νά ἀλωθεῖ ἡ Πόλις. Ἐκρινε καί ἀπεφάσισε νά καταστήσει ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτό Του Ὁρθόδοξη καιομένη λαμπάδα, ἐσαεὶ, ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ ἕως ἀπελευθέρωσης τῆς Κωνσταντινουπόλεως, δίνοντας τὴν ἐλπίδα στὴν Ὁρθόδοξὴ Ῥωμιοσύνη ὅτι πάλι μὲ χρόνια καί καιροῦς, στὸ Νὰὸ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας ἐντός ἀπολύτως Ὁρθόδοξου Λειτουργίας θά τελεστεῖ καί τὸ Ἱερὸ Μνημόσυνον τῶν συγγενῶν Του Λουκά καί Κωνσταντίνου.

Ἡ προσδοκία αὐτὴ δὲν εἶναι οὐτοπία, οὔτε ἀπλῶς μόνον εὐχή, ἀλλὰ πραγματικότης ἀπόλυτη καί θεία. Ἀψευδὴς μάρτυρας ὁ αἰώνιος Βασιλεὺς καί Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, πού κρατᾶ στὰ χέρια Του τὴν Οἰκουμένη, ὅπως ἐπίσης κρατᾶ τὸ ἀσκητικὸ Ἁγιασμένο Σῶμα τοῦ Ἁγίου Γερασίμου, ἄφθαρτο, θαυματουργὸν καί μυροβλῦζον, ὡς ἐλπίδα τῶν Ὁρθοδόξων.

Ὁ Ἱερὸς ὕμνογράφος ἐν πνεύματι Ἁγίῳ συνέθεσε τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου ὡς ἐξῆς: «Τῶν Ὁρθοδόξων προστάτην καί ἐν σώματι ἄγγελον, καί θαυματουργὸν θεοφόρον Νεοφανέντα ἡμῖν, ἐπαινέσωμεν πιστοὶ θεῖον Γεράσιμον ...» Ἐπαινος Ἁγίου σημαίνει μίμησις Ἁγίου. Ἐμμόνη ἄχρι θανάτου στὴν Ὁρθοδοξία Του καί τὴν Ὁρθοπραξία Του.

Αὐτὸ τήρησε στὴ ζωὴ του ἀπαρασάλευτα καί ὁ Ἅγιος, ταπεινὸς καί πρᾶος Νεκτᾶριος Πενταπόλεως. Ἐργάστηκε συστηματικᾶ 17 χρόνια, ὥστε νά ξεσκεπάσει τὸν τυφὸ καί τὴν

⁴ Β' Θεσσ. β', 8.

πλάνη τοῦ παπισμοῦ, διότι μέ τὸ προφητικὸ μάτι του, ὅπως καί ὁ Ἅγιος Κοσμάς διέκρινε τὸν ἐπερχόμενον θανάσιμο κίνδυνο, ποῦ εἶναι ἐπὶ θύραις γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία καί τὸ γένος τῶν Ῥωμιῶν, ἐξ αἰτίας τοῦ Πάπα.

Ἀλλὰ καί ὁ Ἅγιος Μακάριος ὁ Νοταρᾶς, Μητροπολίτης Κορίνθου, συγγενῆς τοῦ Ἁγίου Γερασίμου, παρέδωσε καὶ προέτρεψε τὸν Ἅγιον Νικόδημον τὸν Ἁγιορείτην νὰ γράψει τοὺς Κανόνες στοῦ Ἱερὸν Πηδάλιον, φύλακα ἀκοίμητον τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως.

Δὲν θὰ μὲ εἴφθανε ὁ χρόνος, τὸ χαρτὶ καί ἡ μελάνη, ἐὰν ἐμνημόνευα ἔστω καί ἀκροδιγῶς τοὺς ἀγῶνες καί τοὺς διωγμοὺς ὅλων τῶν νηπτικῶν ὀρθοδόξων Πατέρων πρό, κατὰ καί μετὰ τὴν Ἄλωσι τῆς Πόλης ἕως σήμερον, οἱ ὁποῖοι εἶχαν μόνο μία φροντίδα. Νὰ προφυλάξουν τὴν Ὁρθοδοξία ἀπὸ τὴν Παναίρεση τοῦ Παπισμοῦ. «Τὸν Πάπα νὰ καταρᾶσθε», «ἀπ' αὐτὸν ὁ χαλασμός». Τὸ καταρᾶσθε ἔχει ἰσοδύναμη ἔννοια μὲ τὸ «ἀναθεματίζετε», δηλαδὴ μᾶς λέει ὁ Ἅγιος Κοσμάς, ὅπως καί ὅλοι οἱ πρό αὐτοῦ καί μετ' αὐτὸν Ἅγιοι, τὰ ἐξῆς: μὴ σκέπτεσθε νὰ ἄρετε τὰ ἀναθέματα ἐναντίον τοῦ Πάπα, γιὰτὶ δὲν θὰ ἀλλάξει, ὥστε νὰ τὸν δεχθεῖτε στὴν Ἐκκλησία ὡς Ὁρθόδοξο, γιὰτὶ δὲν θέλει, εἶναι ψευδῆ ὅσα σᾶς παρουσιάζει, προσέχετε, γιὰτὶ αὐτὸς θὰ εἶναι ἡ αἰτία τοῦ «χαλασμοῦ» σας.

Χρειάζεται λοιπὸν νὰ εἴμαστε σὲ διαρκῆ ἐπαγρύπνηση, διότι αὐτὴ ἡ Προφητεία τοῦ Ἁγίου Κοσμά μόνον διὰ μετανοίας Κλήρου καί Λαοῦ μπορεῖ νὰ κατανοηθεῖ, νὰ ἀντιμετωπιστεῖ ἀποτελεσματικῶς.

«Χαλασμός» τοῦ τόπου, ξαναλέμε, ἔχει ἀναφορὰ στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καί στοῦ γένος τῶν Ῥωμιῶν, ποῦ θὰ προέλθει ἀπὸ τὸν Πάπα. Προσοχὴ λοιπὸν. Ἐπιφυλακὴ, ἐπὶ σκοπόν. Ὅλοι οἱ Ὁρθόδοξοι, Κληρὸς καί Λαός.

Ἡ Κρήτη μας, τὰ Ἐπτάνησά μας, ἔχουν πικρὰν ἐμπειρίαν, ὅταν ἦσαν Λατινοκρατούμενα. Ἀλλὰ καί ὀλόκληρα ἔθνη καί λαοὶ ὑπέφεραν καί ὑποφέρουν ἀπὸ τοὺς Πάπες, π. χ. οἱ Ὁρθόδοξοι Σέρβοι.

Ἐξ ἄλλου ἡ Οὐνία ἀποτελεῖ τὴν ἀψευδῆ ἀπόδειξη γιὰ τὶς δόλιες προθέσεις τῶν Λατίνων.

Τώρα, ὅσο ποτὲ ἄλλοτε, χρειάζεται νὰ ἔχουμε Χάριν Χριστοῦ, Ἀγάπη Θεοῦ Πατρός, Φωτισμὸ Ἁγίου Πνεύματος γένοιτο, Κύριε, ἀμήν.